

W Kościele rzymskokatolickim księża się nie żenią, żyjąc w celibacie. Zakonnicy składają ślub czystości. Doktryna na temat celibatu w Kościele katolickim nie jest dogmatem wiary, lecz zasadą dyscyplinarną, która sięga swoimi korzeniami początków chrześcijaństwa. O celibacie jest mowa w Ewangelii. Na przykład, w tekstach ewangelicznych według św. Marka (10, 29), św. Mateusza (19, 12): „są samotni, którzy decydują się żyć samotnie ze względu na Królestwo Niebieskie”. W Ewangelii według św. Łukasza (18, 28–30) Jezus mówi: „Zaprawdę powiadam wam, że każdy, kto dla sprawy Królestwa Bożego opuścił dom, żonę, braci, rodziców lub dzieci, otrzyma w zamian o wiele więcej już teraz, a w przyszłym świecie czeka go życie wieczne”.

†

Zgodnie z nauką katolicką, idący za powołaniem kapłańskim lub zakonnym otrzymują łaskę „serca niepodzielnego”, co pozwala na większą swobodę, aby służyć Bogu i ludziom. Celibat opiera się na wierze i miłości do Boga i dla Boga. Sam Jezus Chrystus, który jest wcieloną Miłością, żył w celibacie.

Przez wyjątkową miłość kapłan łączy się z Kościołem i przez celibat w pełni poświęca się bezinteresownej służbie Chrystusowi i Jego Kościołowi. Księża się nie żenią, i to jest proroczym znakiem w świecie o nowym stworzeniu, o życiu, które będzie po zmartwychwstaniu. Jezus powiedział: „Albowiem przy zmartwychwstaniu się nie żenią, nie wychodzą za mąż, lecz będą jak aniołowie Boże w niebie”.

Jak w każdej sprawie, istnieją swoje „za” i „przeciw”. Celibat raczej pomaga kapłanom w działalności duszpasterskiej. Jeśli ksiądz rzeczywiście stara się nieść Ewangelię ludziom, to celibat jest dobrym „narzędziem” służby Bogu i Kościołowi.